

Bozók Ferenc

Kötélmászó

Kampót akaszt az Égre
a végtelen Valóig,
elindul, és a combja
s a szíve horzsolódik.

A föld s a tág azúr közt
szúr és feszít a kender.
Magasba nézni nem tud,
de már lenézni sem mer.

Hollósírás

Füledt nyáron, éjfél tájon Poe-t olvastam: jobban fájjon
rég elporladt sok-sok álmod, ifjúság: fosztott bazár.
Nemhogy holló, de még fecske sem száll most a házereszre,
mintha még a fürge fecskék is tudnák, hogy halva már
ő, ki ezt a házat lakta, nincsen híre-hamva már.
Nem tér vissza soha már.

Bujkálsz, anyám, temetőben! Túnt barátban, szeretőkben
ásnék, mint egy bányamélyben, szívdobogva, mérgesen!
Körmömmel vájnám a földet, elemésztő szülőföldet,
megteremtett: meg is ölhet, így dühöngtem rémesen!
Kiszakadva anyaölből, keserűen, véresen
ásom régi életem.

Láng Eszter

Régi telek

(Hommage à Binder Károly)

Most elutaznék *Nakonxipánba*,
talán ott *hull a hó* és meg is marad,
nem úgy, mint itt a poros alföldön,
ahol mostanig, ha volt is, nyomot
nem hagyott, csak latyakos sarat.

Úgy hallottam, Szeredában sem
a régiek már a téli napok, nem hull
hó vacogó kertre, nem melegíti
fehér dunna az őszi vetést.
Csak a legmagasabb hegyeket borítja
vastag takaró, látni, ha tiszta az ég.
Onnan, a Kárpátokból zúdulnak le
tavasszal, hirtelen olvadás után
a szilaj víztömegek, jönnek majd
a tarvágott lejtőkön át, semmi sem
állja útját az áradó folyóknak.

Minden változik. Szép, vad teleinknek
már csak emléke él! Mennyit fáztunk
pedig a hosszú januárban, hogy vártuk
az első rügyeket a fákon! Meg a
húsvétot is! Akkorra megenyhült az idő.

Mégis, ha eszembe jut a csillogás a téli
napsugarak fényében, vagy a gomolygó
hóvihar, amikor minden élő vackába
húzódott, a macskánk a tűzhely mellett
szendergett, a húgommal az ablak előtt
a tombolás alábbhagyását vártuk és
áfonyalekváros kenyeret eszegettünk
a sovány ebéd után, miközben Katica
rémtörténeteket mesélt a megfagyott
gyermekekről, s oly hamar esteledett,
mégis, így utólag, milyen szépek is voltak
ezek a régi telek!

De most hó sehol. Talán el kellene utazni
valahová, ahol nagy havak halmokba
hordva szegélyezik a keskeny utakat,
az emberek ló vontatta szánokon utaz-
nak,
csengők csilingelnek az állatok nyakába
kötve...

Vagy még messzebbre, ahol hatalmas
üvegportálon át néznénk, ahogy
a szállingózó hó lassan betakarja a kinti
világot, grogot innánk Bacardi rumból,
Binder Károlyt hallgatnánk, a *Dérütött
rétent* és a *Madarak táncát*, s csak hull-
na,
hullna, hullna a hó... Hol is? Talán
Nakonxipánban...

Vörös István

Születésnap Prágában

Prágában ért a születésnapom,
éjfélkor egy sörrrel ültünk az utcán.
Az időt telni többé nem hagyom,

inkább simán kézen fogom,
és felhívom pár szóra hozzám.
Prágában ért a születésnapom,

egy repedés a szállodafalon
árulja el, hogy ő már itt járt.
Az időt telni többé nem hagyom,

ha elfut tőlem, azt is vállalom,
csak mondja el egy kisebb titkát.
Prágában ért a születésnapom,

itt gólem-partit kéne tartanom,
Löw rabbi titkokból sokat kapizsgált!
Az időt telni többé nem hagyom,

a sémet fejéből kiiktatom,
úgy dolgozik, hogy orráig alig lát!
Prágában ért a születésnapom,
az időt telni többé nem hagyom.

Forgó idők

1

Sorselhagyás

Nem úgy vagyok meghatározható,
mint egy szabadelvű értelmiségi?
A ketrec az új, a stílus a régi.
De ebben nincsen semmi megható.

Aki a jelent régi szemmel nézi,
számára minden hátborzongató.
Nem úgy vagyok meghatározható,
mint aki ezt az új világot érti.

A szárnyalása félszeg dáridó,
az elbukását tévedés remélni.
A sorsformálás nem nekem való,
a sorselhagyás pompásan megéri.
Nem úgy vagyok meghatározható,
mint egy szabadelvű értelmiségi.

2

Ami nincs: sorscsere

Nem úgy vagyok meghatározható,
mint egy szabadelvű értelmiségi?
A ketrec az új, a stílus a régi.

Minden barátom belülről való,
hol vannak még a léleknek megyéi.
Nem úgy vagyok meghatározható,

mint aki meg sem szerzett helyét félti.
Zavar a hőség, eltűnik a hó.
A ketrec az új, a stílus a régi,

a vigyorgás, a mosoly biztató.
A közönyömet sok bíráló ér,
nem úgy vagyok meghatározható,

mint vidéken pesti, Pesten vidéki.
A jelen szürke, a jövő fakó.
A ketrec az új, a stílus a régi.

A lázadás még mindig csábító,
és állítólag néha meg is éri.
Nem úgy vagyok meghatározható:
a ketrec az új, a stílus a régi?

A minden-semmi per

Ez nem túl sok, de mégse semmi persze,
és nem kevés, bár nem tudom, mi az.
A mindenből lép ki a semmi lelke,

volt hely és idő, ahol fölnevelje.
Ott volt a Föld, és ott volt a tavasz.
Ez nem túl sok, de mégse semmi persze,

ha öröklétet kérek elvitelre,
mivel lesz teli majd a kék csomag?
A mindenből lép ki a semmi lelke,

talán nem azért, mert csalódott benne,
inkább másféle nemlétre szavaz.
Ez nem túl sok, de mégse semmi persze,

ki emlékszik a minden-semmi perre?
Ha bíró nincs, s az ügyvéded ravasz,
a mindenből lép ki a semmi lelke, Löw-
rabbi

de nem is jönne el még egyszer erre.
Nem élhetünk végítélet alatt.
Ez nem túl sok, de mégse semmi persze,
a mindenből lép ki a semmi lelke.